

Trapsavec



49. ročník
sborník literární soutěže

Ochránce

Rudolf Kosodřevina, z Boží vůle ochránce netknuté přírody všude, kam se jen podíváš, ležel nehnutě v mlázi na vrcholku kopce. Jeho mocný triedr s nastavitelným zvětšením propátrával krajinu, rozkládající se pod ním. Neměl dobrou náladu. Svou omšelou Fabii musel odstavit u závory na kraji lesa. Neměl od ní klíč, zapomněl ho doma. A tak musel notnou část cesty šlapat po svých, i když by býval mohl zajet až skoro sem. Pro něj tu zákazy neplatily, na rozdíl od jiných. Na rozdíl od těch, které teď hledal. Zatím ale bezvýsledně. V houstnoucím večerním šeru se nikde nezdvihal pramínek kouře, neprobleskovala záře ohně, ba ani z dálky nezaslechl nenáviděné kytarové akordy. Smutně si povzdechl.

Hnízdo putovalo prostorem celé věky. Vydrželo mnohem déle, než by kdokoliv doufal, navzdory osudu, který jej na jeho pouti přiváděl jen k mrtvým světům, kde nebylo možno najít útočiště. Byly jich bezpočty. Bezútešná skaliska, zalévaná smrtící radiací, obří plynné koule, buď zmrzlé až na dřev, nebo spalované výhněmi blízkých slunců. Atmosféry ležící ve formě sněhových vloček na povrchu, anebo naopak nebesa, ze kterých přšel žhavý kov... Bezpočet variací, úžasných na pohled, ale vylučujících jakoukoliv formu života.

Během nezměřitelných eonů začalo odumírat. Od okrajů směrem ke středu, jak se vesmírná nicota prodírala dovnitř, se tak nezadržitelně šířila smrt. Tucty bratrů, se kterými byl zvyklý sdílet myšlenky, radosti a strasti, odcházely do nenávratna. Zahřívali ho svými chladnoucími schránkami, i když už jim nezbývala naděje a pomáhali mu tak přežít. Až nakonec zbyl jen on. Poslední svého rodu, obklopený jeho žalostnými, neživými pozůstatky. Smířil se s osudem, neboť ani jeho patrně nečekalo nic jiného. Ale pak se stal zázrak.

S pomocí uvadajících smyslů *Hnízda* zkoumal poslední systém, který mohl ještě spatřit, než se přidá ke svým bratrům, když mu svítla naděje. Nejdříve jako by viděl jednu z mnoha běžných skládaček. Periferní oblast ledových obrů, za nimi dvě plynné planety. Přímo u hvězdy pak příliš horká tělesa, dále jedna skalnatá koule téměř bez atmosféry... Poslední planetu zaznamenal až později, protože z jeho pozorovacího úhlu byla skryta za ústředním sluncem. *Byla to ona*. Přesně takový svět potřeboval najít.

Správná teplota i chemické složení. Atmosféra. Tekutá voda. Vyždímal z *Hnízda* poslední rezervy a zamířil přímo k ní.

Kosodřevina odložil triedr, opřel se o kmen borovice a zapálil si cigaretu. Bylo zataženo, patrně nedlouho před deštěm. A navíc dost lezavo, vrcholící podzim o sobě dával patřičně vědět. *Trempíci už nejsou to, co bývali*, uvažoval posmutněle. Dřív jich tu tábořily mraky. To byla panečku legrace... U srdce ho na chvíli zahřál odlesk pocitu moci, který tenkrát zažíval. Ale to už je dávno. Dnes musí jen paběrkovat, sbírat po lese bushcraftery, kteří si vyrazí do přírody uvařit a nafotit se přitom na sociální síť a pak zase zmizí. Málokdo z nich zůstává přes noc, a tak se špatně chytají. Na normálního trempa už nenarazil bůhvíjak dlouho. *Snad jsem to nepřehnal*, napadlo ho. *Kdybych jim dal trochu pokoj, třeba by se na to nevykašlali a pořád by bylo koho nahánět.*

Oblohu osvětlil blesk, poblíž zahřmělo. *Bouřka, v tuhle roční dobu?*

Zhasil nedopalek a přiložil opět triedr k očím. Blesk zahlédl někde tamhle... Tím směrem ležela osada *U Dědka Kurděje*.

Jako kdyby se tam cosi pohybovalo... Vytáhl zvětšení z deseti až na třicet. Dál už to nešlo a ostatně teď téměř potmě stejně ani neměl šanci při tak velkém zvětšení něco zpozorovat. Jen – co to bylo? Slabý odlesk, pak znovu. Patrně oheň. Buď tam blesk něco zapálil, anebo... Srdce se mu radostně rozbušilo. Třeba mu shůry někdo ukázal, kde najít párek trempů. Nebo aspoň jednoho jediného...

„Díky,“ zašeptal k nebi a opustil svůj úkryt.

Po nárazu se *Hnízdo* rozpadlo na bezpočet drobných částí a okamžitě začalo podléhat degradaci. Zbývaly z něj už jen chuchvalce bělavého slizu, které se zanedlouho vstřebají do půdy, nebo vypaří do místního ovzduší.

A jemu hrozilo to samé, pokud rychle nenačerpá energii. Byla tu zima a ta z něj nemilosrdně vysávala zbytky sil.

Zkusil pozřít části organismů, které vyrůstaly z povrchu. Něco z nich získal, ale zdaleka to nestačilo. Kolem něj se podrostem míhaly i jiné entity, produkující vlastní biochemické teplo, ale na jejich odchycení neměl dost sil. Momentálně byly rychlejší než jeho reakce.

Namáhavě se přemístil podél skalního výchozu, ve kterém zaznamenal prohlubeň, tvořící přirozené závětrí. Když tam dospěl, našel zde známky činnosti jakýchsi patrně inteligentních tvorů – jednoduché, hrubě sestavené konstrukce. Byly vytvořeny z vyschlých zbytků jedné z masivnějších forem

organismů, které prve ochutnal. A poblíž nich byla tohoto materiálu celá hromada.

Z posledních sil soustředil suchou hmotu uprostřed výklenku a prudkým zážehem – měl jen jeden pokus, znovu by to nedokázal – v ní spustil exotermickou oxidační reakci. Povedlo se. Reakce se rozeběhla s dostatečnou intenzitou, k jejímu udržení stačilo přidávat další kusy vyschlé organické látky. Výklenek zaplavila vlna příjemného tepla, které nasával celým povrchem těla a s uspokojením vnímal, jak se mu, sice pomalu, ale přece, začíná navracet část životní energie.

Když Kosodřevina namáhavě vysupěl k převisu, neměl už o ohni pod ním žádné pochyby. Zlatavé paprsky tančily po okolí, chřípí mu zaplňovala nezaměnitelná vůně hořící pryskyřice.

„Tak tohle bude pěkně drahý,“ vpadl s patřičně hlasitým komentářem do půlkruhu osvětleného hořící vatrou. Žádného trempa ale nenačapal. Pokutový bloček mu vypadl z roztržené ruky.

„Co to...“ splynulo mu ze rtů. A to bylo vše. Víc nestihl.

Že k němu míří nějaký velký tvor, bylo evidentní již delší dobu. Jeho tělesné teplo na pozadí chladnějšího podrostu přímo zářilo, takže si ho všiml hned ve chvíli, kdy začal slézat z protilehlého úbočí. Čím byl blíže, tím zřetelnější byly i jeho zvukové projevy. Rychle pochopil, že ta bytost je patrně jeho poslední šance na záchranu. Bylo mu jí kvůli tomu trochu líto, podle všeho disponovala nějakou formou inteligence, ale neměl na vybranou. A tak vyčkával, dokud nedorazila až úplně k němu.

Teď stála naproti, mírně nejistě se potácela na dvou tělesných podpěrách, zatímco párové manipulátory, umístěné ve vrchní polovině trupu, svésila dolů. Analyticko-řídící centrum měla až na vršku těla a všemi dostupnými prostředky se ho zmateně snažila někam zařadit. Aby ne, tvora jeho typu nemohla během svého života nikdy potkat. Překvapení bylo rozhodně na místě. Překvapení, které ji zpomalilo a prakticky zastavilo veškeré jinak přirozené reflexy.

Nesměl zaváhat. Vrhł se kupředu a než se stačila pohnout, beze zbytku ji pozřel.

Prskavka, Vlčák a Róba, lebedící si s lahví kořalky u malého ohníčku bez kouře náhle všichni zpozorněli. Ten zvuk se jim vůbec nelíbil. Jakési nelidské zavytí...

„Slyšeli jste to?“ zeptal se naprosto zbytečně Róba. „Šlo to jakoby od *Dědka Kurděje*,“ mávl rukou zhruba správným směrem.

„Tady je fůra převisů,“ odušil Vlčák. „Spíš by mě zajímalo, *co* to bylo.“ Nelíbilo se to ani jednomu z nich. Ale protože pak nastal klid, během chvíle pustili celou záležitost z hlavy.

Z bytosti pohltil a asimiloval vše. Včetně informací, zakódovaných v bílkovinách jejího řídicího centra. Věděl tak, že v okolí mohou být další podobní tvorové a že je hledala. Pochopil, že z vlastního rozhodnutí opouštějí pohodlí svých sídlišť a s minimem vybavení tráví čas mimo. To vzbudilo jeho zvědavost.

Provedl obhlídku přílehlého území – jeho smysly už byly po doplnění energie funkční – a objevil dvě místa, kde docházelo k nadměrnému vývinu tepla, zřejmě stejnou okysličovací reakcí organické hmoty, jakou prve použil on sám. Vybral to bližší a vyrazil k němu.

Na přesun terénem přijal fyziognomii oné bytosti. Vymodeloval znovu i materiál, kterým byla obalena, ukázal se být nápomocným pro uchování energie. Cestou pak vydoloval z její paměti způsob, jakým komunikovala se svými druhy.

Postavu, která vstoupila do záře jejich ohně, poznali okamžitě. Kosodřevinu znal každý, kdo někdy zkusil přenocovat ve zdejších lesích, jeho zátahy proti trempům již bezmála patřily k místnímu bájesloví. Choval se ale nějak divně.

„A-hoj,“ řekl jim poněkud váhavě. Zarazilo je to. Čekali by cokoliv, jen ne něco, co by jakkoliv zavánělo přátelským přístupem.

„Tak hele, Kosodřevino,“ ozval se nakonec Vlčák. „Buď nás zkásni, nebo vypadni. Vítaný tu fakt nejseš.“

„Mů-žu se posadit?“ zněla odpověď.

Cítil z nich něco, co v sobě Kosodřevina neměl. Sociální vazby, pouta společenství, které se stará o své členy a pomáhá si ve špatných časech. Stejně jako on a jeho bratři, dokud ještě žili. Prudce zatoužil znovu do takového společenství patřit.

„Jestli nám nedáš pokutu...“ odušil Róba se smířlivým nádechem v hlase.

„Nedám,“ zavrtěl hlavou a posadil se na hrubě sbitou lavičku. Zaprašťelo v ní, jak si sedal – při pohlčení Kosodřeviny samozřejmě vzrostla i jeho

hmotnost o váhu materiálu, který absorboval, i když část přeměnil na energii. Při kopírování rozměrů jeho tělesné schránky pak sice svou strukturu stlačil, ale hmotnost se nikam nevytratila. Bylo tak skoro s podivem, že ho lavička unesla.

„Tohle je teď vaše,“ podal jim Kosodřevinův pokutový bloček jako symbol ukončeného nepřátelství. „Už to nebudu používat.“

Pochopili. Prskavka ho téměř obřadně převzal a vhodil do ohně, kde vzplál jasným plamenem.

„Překvapuješ, Kosodřevino,“ řekl a podal mu lahev, ze které zatím upíjeli jen oni tři. „Tak na zdraví, jestli máš chuť chovat se normálně.“

Ta tekutina mu zachutnala. Kromě vody obsahovala i několik dalších, organických látek, které nejenže byly poměrně energeticky vydatné, ale navíc na něj měly povzbudivé a současně i uklidňující účinky. Nechápal to, ale vcelku se mu to zamlouvalo. Stejně jako trojici, která s ním sdílela své útočiště pod převislou skálou. Bylo mu příjemně. Znovu někam patřil.

Seděli, popíjeli a povídali si. I když nechával mluvit převážně je a spíš naslouchal a dával si dohromady veškeré získané informace o společenství, do kterého se tak trochu vetřel. Trempové, opakoval si ten výraz. Začínal se mu líbit.

„Co se to tady děje,“ narušil náhle noční poklid nový hlas. Ohlédli se tím směrem – narušitelé byli dva. Oba s pokutovými bločky a ochránářskými odznaky. Kosodřevinovi společníci, tedy toho starého Kosodřeviny, který teď již neexistoval.

Samozřejmě, že ho také poznali. Pro ně byl ikona, bůh, který udával směr a ideje veškerému ochránářstvu. O to víc je překvapilo, jak se druží se svými úhlavními nepřáteli.

Nastalo rozpačité ticho.

Chvíli uvažoval nad tím, že je také pozře. Ale uvědomil si, že by tím své nové přátele notně vyděsil. To nechtěl. Těžko by pak znovu získával nabytou důvěru.

„V pořádku, běžte si po svých,“ máchl k nim svým odznakem. „Mám to pod kontrolou.“

„Ale Kosodřevino,“ namítl chabě jeden z nich.

„Odejděte,“ pronesl důrazně a přidal k tomu telepatickou hrozbu, která zasáhla jejich mysli. Teď už poslechli bez reptání a vytratili se do tmy.

„Znovu překvapuješ, Kosodřevino,“ podal mu Vlčák lahev. „Já tě snad začnu počítat mezi kamarády.“

„To bych moc rád,“ přikývl.

Když nazítrí odjeli, odchytil jednoho z lesních tvorů, kteří pro něj teď již byli snadno polapitelní a doplnil hladinu energie. Pak provedl pomocí svých smyslů kontrolu okolí. Hledal další trempy, ke kterým by se přidal a pomohl jim chránit jejich společenství. Společenství, založené na důvěře a nezištné vzájemné pomoci, to nemělo nikde ve vesmíru jednoduché, jak dobře věděl.

Pomůže mu, aby vytrvalo a nezaniklo, umínil si.

Po dlouhé době se cítil dobře. Opět získal smysl života.

*2. místo Próza nad 23 let
Jiří Hons – Murdoch*